

de roca presenten major mida i pes a la zona protegida de la Reserva Marina Integral «Ses Negres» que a la resta del litoral de Begur.

La metodologia d'estudi ha consistit a recollir mostres de musclo de roca dins i fora de la Reserva, concretament al Rec de Sa Murtra i a la Llosa de Ses Mines dins la zona protegida i a Aiguablava, al Cap de Begur, a Sa Riera i a Sa Tuna, fora de la reserva.

Posteriorment, les mostres eren portades al laboratori on es feien les mesures següents: longitud, amplada i gruix de la clova i pes humit del musclo amb clova. Els individus eren dividits en tres grups segons la seva longitud de clova: 1.- els musclos amb una longitud major a 3,5 cm 2.- aquells amb longitud menor o igual a 3,5 cm i major a 2 cm i 3.- els que tenien una longitud menor o igual a 2 cm. Els dos primers grups eren els realment significatius per al nostre estudi, en canvi el tercer va ser desestimat.

Els resultats obtinguts mostren clarament que les poblacions de musclo

de roca que es troben dins de la Reserva Marina Integral «Ses Negres» presenten unes mides, en general, superiors de longitud, gruix i amplada de la clova i pes amb clova que les que trobem a la resta del litoral de Begur, sobretot pel que fa al grup 1, musclos de roca caracteritzats per presentar una longitud de clova major als 3,5 cm.

Troblem que les mitjanes de la longitud de la clova dels musclos de la reserva van de 4,53 cm a 5,32 cm mentre que els valors de fora la reserva no arriben als 4,10 cm, essent el valor màxim el de Cap de Begur amb 4,06 cm. Amb les mitjanes del gruix i l'amplada de la clova passa el mateix. Amb les dades mitjanes del pes humit amb clova encara és més clara la diferència entre els individus de la reserva i els de l'exterior, mentre els musclos de la zona protegida tenen uns pesos que van dels 9,20 g als 16,74 g els de fora no assoleixen els 6,5 g (Cap de Begur - 6,43 g).

Aquests resultats no sorprenen ja que lògicament en no ser explotat dins la reserva, el musclo pot arribar a asso-

lir una grandària i biomassa major que en les poblacions sotmeses a una recollida any rere any.

De tot això se'n pot extreure que amb un mínim de protecció del litoral les poblacions de *Mytilus galloprovincialis* (musclo de roca) poden augmentar en biomassa, cosa que repercuteix positivament en els organismes que s'alimenten d'aquest mol·lusc bentònic (estrelles de mar, orades, porpres, etc.) i també afavoreix tota la comunitat bentònica i el seu funcionament.

A la natura hi ha una interrelació dinàmica i constant entre els individus que formen una mateixa comunitat, en aquest cas la comunitat bentònica poc fonda, i l'ésser humà, moltes vegades, desestabilitza aquesta interrelació i altera el funcionament dels sistemes naturals marins. Per tot això cal una major racionalitat a l'hora d'explotar els nostres recursos marins.

RAIMON COSTA CISCAR
Centre d'estudis del mar - NEREO

Sotjant des des Castell

Una porta tancada, una finestra sense atractiu

Quan el present número d'Es Pedris ja estava a la impremta ens arribà la luctuosa notícia de la mort de la Tató, esdevinguda el 6 de setembre.

Serveixi el present article com un primer i apressat homenatge de la redacció d'Es Pedris Llarg a la Tató.

Al començament d'aquest estiu de 1997 vaig veure definitivament tancada la porta de la botiga de "Ca la Tató". Amb el tancament d'aquesta porta que havia vist oberta tota la meua vida em va semblar que es tancaven una infinitat de records i d'il·lusions passades. Des de petit petit havia començat a anar-hi a buscar en Patufet, en Violet, l'Esquitx, setmanaris de tipus cultural i moral aptes per a tots els públics, edi-

tats en català i per al català, que segurament tots els begurencs més grans enyorem.

Més endavant vaig tenir una certa relació amb moltes de les activitats que en aquella casa es desenvolupaven sota la gran vitalitat i humanitat d'aquella excepcional dona "la Tató".

Em sembla que de la gent de Begur n'hi ha ben poca que, en un moment o altre, no hagi tingut un contacte amb aquella casa i amb la Tató. També vaig anar-hi uns quants anys a acompanyar i a buscar algun dels nostres fills que ella tenia la gran paciència de guardar quan eren "caganers". Més tard, des de fa 35 anys vàrem ser veïns, porta per porta, quan a casa vàrem obrir la botiga de fotografia. Encara em sembla que estic vivint aquell entrar i sortir conti-

nuat de nois i noies i aquell crit "consigna" de "visca Jesús" que ella els demanava que fessin com a salutació. Des de dins de la nostra botiga sentíem tot el guirigall que feien aquell bé de Déu de criatures i jovent que anaven a assajar les vetllades teatrals que, de tant en tant, es representaven al Casino, i sentíem les cançons de "Les deu noies per casar" i del "General Bum Bum" i altres, tot gràcies a la seva solidaritat i voluntat.

Si trobo a faltar la porta oberta, encara molt més la companyia de la mateixa Tató que ha deixat un buit en aquell tros de carrer des que el dia 4 de juliol va anar a residir a l'asil de Palafrugell, on gràcies a Déu i a l'ajuda de les monges que el porten està molt ben atesa i contenta. Els veïns l'enyo-